

Patricia Kiralová

Láska
po
arabsky

MAREČNŮN PT

Patricia Királová

*Láska
po arabsky*

MARENČIN PT

Túto knihu venujem pamiatke mojej skvelej kamarátky Danky, ktorá je teraz v nebičku a dáva na nás pozor spolu s ďalšími anjelmi. Som šťastná, že som ťa poznala a mohla som byť tvojou kamarátkou.

Ďakujem.

Celý príbeh je len fikcia. Akákoľvek podobnosť so skutočnými udalosťami, miestami či osobami, je čisto náhodná.

© Patrícia Kiráľová, 2018

© Marenčin PT, spol. s r. o., 2018

Jelenia 6, 811 05 Bratislava

marencin@marencin.sk www.marencin.sk

Cover & Layout © Marenčin Media, 2018

Jazyková úprava Ria Jesenská

729. publikácia, 1. vydanie

ISBN 978-80-569-0317-9 (viaz.)

ISBN 978-80-569-0318-6 (ePDF)

ISBN 978-80-569-0319-3 (ePub)

„Veľká láska sa rodí z poznania osoby alebo veci,
ktorú milujeme. Ak ju nepoznáš, nemôžeš ju
milovať – iba ak skromne.“

Leonardo da Vinci, 1452 – 1519

„Mesiace a roky ubiehajú a sú stále vzdialenejšie,
ale krásna chvíľa presvetľuje celý život.
Okamih nepodlieha času.“

Leonardo da Vinci, 1452 – 1519

Prológ

Nevládala som. Nechcela som tam vôbec ísť a vidieť toľko zvedavých pohľadov, ktoré čakajú na to, ako im znovu vysvetlím všetko, čo sa stalo. Opakovala a počúvala som to takmer každý jeden deň. Už ma to neskutočne unavovalo. Lenže – čo som proti tomu zmohla?

Všetko sa to stalo v priebehu niekoľkých mesiacov, no mám pocit, že to bol celý môj život.

Trvalo večnosť, než som to prestala vnímať ako mesiace. Už som to počítala na roky, ktoré plynuli jeden za druhým. Niekedy mám však pocit, ako by sa to všetko stalo len včera.

Takmer som zabudla, ako sa to všetko začalo, no presne si pamätám, kto to začal a ako som ho spoznala. Nikdy na to nezabudnem.

No teraz bolo dôležité, aby som predstúpila pred všetkých a povedala im moju verziu, čo sa stalo v uplynulých mesiacoch.

1

Dubaj bol odjakživa mojou vysnívanou krajinou a teraz sa mal môj sen splniť.

Sedeli sme s babami v letiskovej hale a čakali, kým otvoria check-in na náš let. Nevedeli sme sa dočkať. Dva týždne dovolenky v Dubaji sme si plánovali užiť naplno a ktovie, možno si tam nájdeme aj nejakého toho „princa na bielom koni“. Človek fakt nikdy nevie, na koho natrafi.

Samozrejme, môj otec bol rázne proti tomu, aby som vycestovala do islamskej krajiny. Tvrdil, že tam ma môžu uniesť alebo zabiť, ale ja som vedela, že to vraví len preto, lebo má o mňa veľký strach. Ubezpečovala som ho, že sa mi nič nestane... Veď ani nemôže, pretože budem s kamoškami každú chvíľu. Okrem toho, som už predsa dospelá!

Napokon som ho presvedčila a ešte ma aj odviezol na letisko, kde teraz s kamoškami čakáme na naše lietadlo, ktoré nás dopraví do krajiny snov. Do krajiny, kde je každý druhý muž princom... Takú rozprávkovú predstavu sme mali.

V letiskovej hale sme sedeli asi len dvadsať minút, keď sa rozsvietila tabuľa s nápisom Dubaj. Rýchlo sme sa postavili, vzali si svoje kufre, a keď som sa nahla po svoj ruksak, vysypal sa celý obsah mojej kabelky. Vôbec som si neuvedomila, že som si ju zabudla zapnúť. V duchu som zanáďavala. Dievčatá už stáli v rade a kývali na mňa, nech si švihnem.

„Pomôžem ti,“ ozval sa zrazu akýsi mužský hlas.

Zľakla som sa a takmer spadla na zadok.

Hlas sa zasmial na mojej reakcii.

„Ďakujem, ale nemusíš, už to skoro mám,“ zaklamala som.

V skutočnosti som mala celú kabelku vysypanú na zemi

a ja som sa to snažila všetko len tak nahádzať späť na svoje miesto.

Chcela som sa ho zbaviť a čo najskôr sa postaviť k svojim kamarátkam do radu. No cudzinec sa nenechal odbiť a napriek mojím všemožným námietkam mi aj tak pomáhal. Cítila som sa trápne, že mi pomáha cudzí človek a ešte k tomu muž, pretože som mala medzi vecami aj dámske vložky. Červenala som sa ako taká zrelá paradajka a bolo mi stále trápnejšie.

Keď som mala všetko nahádzané v kabelke, obaja sme sa naraz postavili. Až vtedy som si ho všimla lepšie. Na prvý pohľad som spoznala, že nie je Slovak ani Angličan, ale muž pochádzajúci z exotických krajín, ktoré ma tak priťahovali.

„Ahoj,“ pozdravil ma s úsmevom na tvári, pretože si všimol, ako sa na neho pozerám s pootvorenými ústami. Dokonca aj jeho prízvuk nasvedčoval tomu, že jeho pôvod je niekde inde.

„A-ahoj,“ vyjachtala som napokon zo seba.

Očaril ma jeho výzor, no najkrajší bol jeho pohľad. Tie tmavé oči ma priam fascinovali. Líčne kosti sa mu prísne črtali po celej svojej dĺžke. Na čele sa objavovali prvé náznaky vrások, ktoré mu však len pridávali na mužnosti.

„Volám sa Yazid,“ predstavil sa.

Vedela som, že je to arabské meno. Na okamih som akoby zamrzla, pretože som nevedela, či sa mu môžem tiež predstaviť. Je pravda, že je Arab, ale nikdy som nerobila rozdiely v národnostiach či rasách. Lenže bol pre mňa cudzím človekom.

Okrem toho som prvýkrát stretla Araba. Vždy som si arabských mužov predstavovala tak, že sú celí zahalení v tých dlhých bielych oblečeniach, o ktorých ani neviem, ako sa volajú. Vlastne ani neviem, prečo som si myslela, že vždy nosia to svoje národné oblečenie.

Mýlila som sa.

Tento muž mal na sebe obtiahnutú teplákovú súpravu. Musela som uznať, že mu pristala, hlavne to tričko, ktoré dokonale zdôrazňovalo jeho vyrysované svaly.

„J-ja som...“ nevedela som sa vykoktať.

Mužovi bolo smiešne, ako som sa zajakávala.

„Musím už ísť,“ zahovorila som, aby som sa nemusela predstaviť.

„Tak teda dobre,“ povedal dokonale naučeným cudzím jazykom.

Keď som sa zvrtila a odchádzala, cudzinec ma nasledoval. Prečo ma prenasleduje? Čo tým zamýšľa? pomyslela som si. Nechápala som, čo má za lubom.

Radšej som sa neobzerala a nevšimala som si ho. Tvárila som sa, že za mnou nikto nie je. Musela som však priznať, že to nebolo také ľahké, ako som si myslela. Spôsobil to jeho výzor. Vždy som si na mužoch všimala hlavne ich správanie a postoj k iným ľuďom. Zovňajšok bol u mňa až na treťom mieste. Lenže u tohto muža to bolo iné. Predstavoval akúsi novodobú podobu boha.

Potriasla som hlavou, pretože som myslela na kraviny. Videla som ho iba niekoľko minút a ja už rozmýšľam o ňom ako o súčasnom Adonisovi. Ja som taká hlupaňa, nadávala som si.

„Kde si toľko trčala?“ vyčítala mi Laura. Tá nikdy nemala rada dlhé čakanie. Vždy sme si z nej robili srandu, že je netrpezlivá aj za nás všetky.

„Spadla mi kabelka a všetko sa mi vysypalo,“ vysvetlila som na ospravedlnenie. Dnes sa mi nechcelo počúvať jej výčitky. Okrem toho, ani som až tak neklamala.

Lenže to som si vôbec neuvedomila, že sa niekto pridal k nám. Až som podskočila, keď sa nám neznámy muž prihovoric.

„Hovorí pravdu, pomáhal som jej pozbierať veci,“ ozval sa pohotovo, aby mi dosvedčil alibi.

No zbohom, mne sa asi sníva, pomyslela som si. Nielen, že ma sledoval, ale ešte sa musel aj prihovoriť?! Nemala som rada, keď sa úplne cudzí ľudia snažili zhovárať s inými, ktorí nejavili žiadny záujem o akýkoľvek rozhovor. A tento chlap sa o to práve snažil.

„A-aha...“ zajakala sa Laura.

Aj v tvárach ostatných báb sa zračilo prekvapenie. Nevedela som, čo mám povedať na ich nevyslovenú otázku.

Pozerali sa raz na mňa, raz na cudzinca. Najviac však pokukávali po tom chlapovi. Bolo zjavné, že jeho vzhľad očaril nielen mňa, ale aj ich. Lenže ja, na rozdiel od nich, som sa dokázala krotiť

a nezízať na neho tak okato. Zrejme očakávali, že ich predstavím. Ale nemohla som to urobiť.

„Ehm, ďakujem ti za pomoc, ale my už ideme, tak zbohom,“ rýchlo som sa rozlúčila s Yazidom.

Hádzali po mne takmer vražedné pohľady. Vedela som, na čo mysli.

„Prečo si nás nepredstavila?“ vypytovali sa ma.

„Pretože ho nepoznám,“ povedala som po chvíli.

Baby mi to, samozrejme, nezožrali.

Prečo som sa nečudovala?

Asi preto, lebo som ich poznala už niekoľko rokov. V našom dlhoročnom kamarátstve platilo, že si niektorá z nás musela vymyslieť niečo nové a nezvyčajné, aby sme boli všetky prekvapené.

Lenže čo čert nechcel, Daisy sa otočila a na jej tvári sa objavil šťastný výraz, akoby práve dostala novú hračku. Postupne sa otáčali aj Nina, Paula, Larisa a Laura. Aj ony sa potešili tomu, čo uvideli. Nedalo mi to a musela som sa otočiť aj ja.

„Zbláznil sa?“ vyletelo mi z úst.

Ten chlap nás, alebo lepšie povedané mňa, sledoval až k lietadlu.

Už-už som sa chystala mu povedať svoje, nech nás nesleduje, inak ho môžem nahlásiť za obťažovanie, ale prehovoril skôr.

„Nesledujem vás, ale idem na ten istý let,“ vyslovil, akoby vedel čítať moje myšlienky, a ja som ostala ako obarená. Naozaj chce nastúpiť na rovnaké lietadlo ako my?

„Ideš do Dubaja?“ spýtala som sa ho na rovinu. Dúfala som, že ho tou otázkou nachytám a on povie niečo iné. Ale nestalo sa tak.

„Áno, poznám to tam veľmi dobre, pretože je to moje rodné mesto,“ odvetil stručne.

„No jasné a ja som pápež,“ vyhrklo zo mňa.

Na moje prekvapenie ho to vôbec nerozladilo, práve naopak, usmial sa, akoby som nič vážne nepovedala.

Keď sme nastúpili a usadili sa na naše miesta, obzrela som sa a mojej pozornosti neuniklo, že ten chlap sa usadil hneď za mnou. Rýchlo som sa otočila dopredu a tvárila sa, že som si ho

vôbec nevšimla. Lenže on mojej pretváрке neuveril a nahol sa bližšie k môjmu sedadlu, aby sa mi mohol prihovoriť.

„Stále si mi nepovedala, ako sa voláš,“ povedal pokojným hlasom a usmial sa.

„Som ti vďačná, že si mi pomohol s mojimi osobnými vecami, ale to ešte neznamená, že sa ti hneď predstavím,“ odsekla som najslušnejšie, ako som vedela.

„Poďakovanie som prijal, ale ja som sa ti predstavil a bolo by slušné, ak by si sa predstavila aj ty,“ nenechal sa odbiť.

„Slušnosť hovorí aj to, aby som sa nezhovárala s ľuďmi, ktorých nepoznám.“

„Tak sa spoznajme bližšie a už si nebudeme cudzí,“ odvetil.

„Prečo myslíš, že by som ťa chcela spoznať bližšie?“

„Pretože sa mi páčiš a chcem ťa spoznať,“ odvetil a zapol si pás, ako nás vyzvala letuška. Každú chvíľu sme už mali vzlietnuť.

Pocítila som, ako do mňa štachla Laura. Nechápavo som sa na ňu pozrela a ona sa na mňa mračila. Nevedela som, aký má na to dôvod.

Keď videla môj nechápavý pohľad, podstrčila mi lístok.

Zbláznila si sa? Nevidíš, aký je to fešák? Neodmietaj ho a prijmi jeho ponuku spoznať sa bližšie. Iný chlap by to pri tebe už vzdal, ale on nie. Neváhaj ani minútu!

Pozrela som sa na Lauru. Ona len na mňa žmurkla a usmiala sa. Možno to nie je až taký zlý nápad, pomyslela som si.

Nasadila som si slúchadla, pustila si hudbu a pozerala von oknom, ako sa vzdáľujeme od zeme.

2

Odkedy sme vzlietli, prešli už aj štyri hodiny a on sa mi neprihovoril ani raz. Musela som si priznať, že mi to bolo trochu ľúto. Napokon som sa rozhodla, že sa mu prihovorím prvá. Otočila som sa a všimla som si, že počúval hudbu a mal privreté oči.

Rozmýšľala som, ako upútam jeho pozornosť. Dostala som nápad.

Od Laury som si vypýtala čistý papier a pero. Napísala som mu odkaz, poskladala papier, a bez akéhokoľvek povšimnutia som mu ho podstrčila. V duchu som sa potešila, že si nevšimol vôbec nič.

Potajomky som ho pomedzi škáru medzi sedadlami sledovala. Chcela som vedieť, kedy papier nájde a prečíta si ho.

Na moje šťastie to netrvalo dlho. Sledovala som, ako si zložil slúchadlá a privolať letušku, aby si objednal vodu. Vtom si všimol pokrkvany papier. Zodvihol ho zo stolíka, narovnal ho a začal čítať.

Dobre, poviem ti svoje meno. Volám sa Daniela. Ale nemysli si, že z nás teraz budú najlepší kamoši.

Prešli ďalšie tri hodiny a ja som sa prebrala na to, ako pilot oznamuje, že si máme všetci zapnúť pásy, pretože onedlho budeme pristávať.

Pomaly sa stmievalo. Všade okolo nás sa nachádzali vysoké mrakodrapy. Bol to neskutočný pohľad.

Na batožinu sme čakali dlhšie a ja som si medzitým všimla, ako medzi prvými odchádza ten chlapík, už aj so svojou batožinou. Keď zbadal, ako na neho zazerám, venoval mi dlhý pohľad

a usmial sa nádherným širokým úsmevom. Jeho bezchybný chrup sa nedal prehliadnúť.

Potriasla som hlavou a opäť som pozrela pred seba, na pás s batožinou.

O chvíľu som sa nenápadne pokúsila obzrieť okolo seba, či ho neuvidím, no nikde som ho už nevidela. Dočerta! zakliala som. Ako mohol tak rýchlo zmiznúť?

„Náš výlet sa môže začať,“ vyhlásila Paula, keď sme vyšli z letiskovej haly a hneď nás očarila rušná ulica. Vysoké mrakodrapy, ktoré stáli hneď oproti letisku, boli oveľa vyššie, ako sme si predstavovali.

Viac nás však prekvapila tá horúčava, hoci bol už večer. Nestihla som si ani uvedomiť a Laura už držala v ruke vejár.

„No čo? Nikdy neviete, kedy ho budete potrebovať,“ povedala. Vzápätí sme sa rozosmiali a ona vytiahla z kabelky ďalších päť vejárov a rozdala nám ich. Prišlo nám to komické, ale boli sme jej vďačné, že myslela aj na svoje kamarátky.

„Idem chytiť nejaký taxík,“ povedala som, keď sme sa do-smiali.

Baby prikývli.

Batožinu som vzala so sebou a vybrala sa ku krajnici.

„Počkaj idem s tebou...“ zakričala za mnou Paula.

Nestáli sme tam ani minútu, keď pri nás zastavil taxík. Bola to dodávka, čo sme uvítali. Zmestíme sa tam všetky aj s batožinou.

Zavolali sme na ostatné baby, ktoré sa hneď vybrali naším smerom.

Kým sme sa s Paulou zhovárali pri taxíku a čakali na kamarátky, stalo sa niečo, čo sme vôbec neočakávali.

Bočné dvere dodávky sa otvorili, vystúpili z nej dvaja vysokí muži, schmatli nás okolo pása a rýchlo strčili dnu. Dodávka vyštartovala a kolesá len tak zaškrípali po horúcej asfaltke.

Predtým, než stihli zatvoriť dvere na dodávke, som si v poslednej chvíli všimla prekvapené a zároveň vystrašené pohľady Laury, Larisy, Daisy a Niny.

Počas jazdy nám zaviazali oči, ruky aj nohy. S Paulou sme sa snažili brániť, kopali sme ako o dušu, lenže nebolo nám to nič

platné. Nevideli sme vôbec nič, ruky a nohy sme mali tak pevne zviazané, že sme nemali žiadnu šancu si ich uvoľniť.

Šli sme dlho, mala som pocit, že prešla najmenej hodina, odkedy nás nasilu vtiahli do tej dodávky. Bolo nám horúco a v aute nešla žiadna klíma.

Nič som nechápala. Nerozumela som, prečo nás uniesli. Čo od nás chcú? Veď ani jedna z nás nie je z bohatej rodiny, ani podnikateľka či známa osobnosť, aby mohli naše rodiny vydierať. Sme len obyčajné priemerné dievčatá, ktoré sa vybrali do Dubaja, aby si splnili svoj sen.

Prečo nás potom uniesli? Urobili sme im niečo? Ak áno, čo to bolo? Bolo to niečo zlé?

Mala som množstvo otázok, na ktoré som vôbec nepoznala odpoveď.

Bolo mi do plaču, ale zdržiavala som ho. Nechcela som plakať. Chcela som byť silná. Ale o Paule sa to nedalo povedať. Vždy bola silná, lenže toto ju vykoľajilo. Ani ona nechápala, čo sa to okolo nás deje.

„Prečo nás uniesli, Daniela?“ spýtala sa ma šeptom a nepotláčala pritom plač. Bolo mi jej ľúto. Kiežby uniesli iba mňa.

Keď som sa jej chystala odpovedať, schytala som kopanec do brucha od jedného z tých odporných únoscov.

„Sklapni! Už ani slovo!“ prikázal ten, ktorý ma obdaroval kopancom.

Zasyčala som od bolesti a Paula naďalej vystrašene plakala. Aj na ňu zreval, aby zatvorila ústa a nerevala toľko. Náhle som počula, ako zastonala od bolesti. Aj ju zrejme udrel.

„Dajte jej pokoj!“ skríkla som. „Nechajte ju! Vybite si zlosť na mne, ale jej dajte pokoj!“ kričala som odušu.

„Ty buď ticho, ak chceš ostať nažive!“ zrúkol na mňa druhý únosca. Jeho hlas sa mi zdal povedomý, akoby som ho už niekedy počula. No nevedela som si spomenúť kedy a kde to mohlo byť.

Neviem, koľko času uplynulo od nášho únosu. Najprv sa mi zdalo, že prešla iba hodina, no potom akoby prešla celá večnosť.

Cítila som, že sme zmenili smer, pretože sme zišli z pokojnej rovnej cesty na hrboľatú. Po chvíli sme nakoniec zastali.

S Paulou sme počuli, ako niekto otvoril dvere falošného taxíka. Dvaja únoscovia, ktorí nás pri letisku vtiahli dnu, nás schmatli aj tentoraz a spútané vytiahli von. Tam nám uvoľnili nohy, aby sa nám ľahšie kráčalo. Lenže ruky a oči nám nechali zviazané.

Po niekoľkých minútach chôdze sme opäť zastali. Počula som akési mužské hlasy, ako sa zhovárajú po arabsky. Bohužiaľ som im vôbec nič nerozumela.

Zrazu nám niekto rozviazal oči. Bol to jeden z únoscov a bol ním ten, koho som vôbec nečakala.

Yazid.

„Ty?“ zašepkala som neveriacky.

Bol to ten istý Arab, ktorého som stretla na letisku ešte pred odletom... Arab, ktorý sedel v lietadle hneď za mnou... Arab, ktorý sa na mňa tak krásne usmieval, keď odchádzal so svojou batožinou... Vari som sa až natoľko mýlila v tomto mužovi? Naozaj bol schopný toho, že uniesol mňa i moju najlepšiu priateľku?

„Nemala si mi tak dôverovať, Daniela,“ zarehotal sa a moje meno ešte zdôraznil.

„Prečo ste nás uniesli? Čo sme vám urobili?“ začala som sa ho vypytovať.

Chcela som sa dozvedieť odpovede na otázky, ktoré ma trýznili od chvíle, kedy nás s Paulou uniesli. Doteraz sme sa stretli iba s kopancami, údermi a neznesiteľnou horúčavou v dodávke.

„Ešte si to stále nepochopila, kráska?“ odpovedal protiotázkou a pristúpil ku mne tak blízko, až som na tvári cítila jeho horúci dych.

Ja som iba zaryto mlčala.

„Obidve ste nádherné. Sultán bude mať veľký záujem o vás. Vždy sa mu páčili dievčatká ako vy,“ vysvetlil nám a ja som v tej chvíli pochopila všetko.

Stali sme sa otrokyňami a obeťami obchodu s bielym mäsom.

3

Rozbehla som sa, že mu aspoň nohami uštedrím poriadny úder, keď som mala zviazané ruky. Môj plán sa nepodaril, pretože ma zadržal druhý únosca.

„Ako si to mohol urobiť?“ spytovala som sa Yazida vyčítavo.

Na letisku sa mi zdal byť v pohode. Dokonca mi pomáhal pozbierať moje osobné veci, ktoré sa rozsypali, keď mi spadla kabelka. Síce som sa bránila zoznámeniu, ale v lietadle som si myslela, že nedám nič za to, ak s ním vymením zopár viet. Lenže som sa mýlila. Mala som dať na svoju intuíciu a nedávať sa s ním do reči.

Odvrátila som od neho pohľad, pretože som sa už nedokázala dívať na toho bezohľadného zradcu.

„Skús hádať, maličká,“ odvetil. Chytil ma za bradu a nadvihol hlavu, aby sa mohol pozrieť do mojich očí. „Predám teba aj tú tvoju kamošku a získam za vás obidve pekné prachy. Bude zo mňa boháč.“

Hnusil sa mi pohľad do jeho tváre. Najradšej by som mu napľula do očí, ale zbytočne by som si míňala sliny na tohto chlapa. A pohľad som už nemohla od neho odvrátiť, pretože mi až príliš pevne držal bradu.

„Ale prečo práve nás dve? Prišlo nás sem šesť a okrem toho existuje mnoho iných žien. Tak prečo my?“ vypytovala som sa ho naďalej. Nemala som žiadnu chuť sa s ním zhovárať, ale chcela som poznať odpovede.

„Hm, zaujímavá myšlienka,“ uvažoval.

Pustil ma, otočil sa chrbtom ku mne a začal sa prechádzať. Po chvíli zastal a opäť sa mi otočil tvárou v tvár.

„Ale poviem ti to,“ pokračoval. „Je to preto, lebo vy dve ste najkrajšie, tamtie štyri nemajú na vás dve. Navyše, náš sultán

zbožňuje Európanky, hlavne Angličanky. Nepýtaj sa ma, prečo to tak je, pretože ani ja sám to neviem. Musím priznať, že sultán má v niektorých veciach zvláštne chůtky. Ale čo narobím? Ak chcem získať prachy, musím plniť príkazy.“

Paula naďalej plakala a dušovala sa, aby ju nikomu nepredávali, pretože má rodinu, ktorú miluje, a ktorá miluje ju.

„Sľubujem... nie... prisahám, že nikomu nič nepoviem, ale pre zmilovanie božie vás prosím, pustte ma,“ sľubovala im, no svojimi sľubmi nedosiahla nič. Ako odpoveď dostala len facky.

Yazid zahriakol druhého chlapa, aby nezničil jej krásnu tváričku, inak si to obaja odskáču a od sultána neuvidia žiadne prachy a mohol by sa ich pokojne zbaviť.

„Pripravte ich!“ prikázal Yazid akýmsi cudzím ľudom, ktorých som nikdy v živote nevidela.

Až teraz som sa začala rozhliadať okolo seba. Boli sme v nejakej odľahlej dedine. Okolo nás boli ošarpané chatrče, ktoré obývali mnohopočetné rodiny. Malé deti zvedavo poškľoľovali po mne a po Paule.

Vošli sme do jednej z nich. Na prvý pohľad vyzerala schátralo, zvnútra však vyzerala úplne inak. Na všetkých oknách viseli drahé zamatové záclony. Okolo nás boli len samé stoly so stoličkami. Na stoloch boli biele obrusy s rôznymi obrazcami a ozdobené vázami s tými najkrajšími kvetmi, aké som ešte nikdy v živote nevidela. V celej chatrči nebola žiadna posteľ, iba pohovky s kreslami.

„Toto je Soraya, od tejto chvíle sa bude o vás dve starať. Teraz vás skrášli, kým príde sultán,“ predstavil nám Yazid útlu dievčinu oblečenú v červenom odeve. Bola celá zahalená, dokonca aj jej hlavu zakrýval závoj. Jediné, čo som na nej videla, boli jej modré oči.

Povedal jej niečo, čomu sme ani jedna z nás nerozumeli. Dievča prikývlo a Yazid aj so svojimi kumpánmi odišiel z chatrče. Dvoch tu však nechal, aby nás strážili.

Predtým, než nás Soraya začala skrášľovať, nám gorily rozviazali ruky. Vraj je to na Yazidov príkaz, aby sme sa cítili ako doma.

Nad tou poznámkou som sa v duchu iba ironicky zasmiala.

„Ako doma sa budem cítiť vtedy, keď tam naozaj budem,“ povedala som sarkasticky tým dvom gorilám.

Roztrasenej Paule nebolo z poznámky gorily vôbec do smiechu.

Soraya sa pustila do práce. Najprv naličila Paulu. Jej orieškovohnedé oči vynikli omnoho viac, keď ich mala naličené hnedými očnými tieňmi, ktoré sa striedali od toho najjemnejšieho svetlohnedého odtieňa až po ten najtmavší. Všetko to doladľoval mejkap, púder a krvavočervený rúž. Mladá dievčina, ktorá mohla byť mladšia ako ja, sa rozhodla, že jej špirálu nebude nanášať, pretože Paula má dostatočné tmavé a dlhé mihalnice.

Napokon sa pustila do môjho líčenia. Vzpierala som sa, nechcela som, aby ma líčila, nechcela som sa páčiť žiadnemu sultánovi. Jediné, po čom som túžila, bolo vrátiť sa domov k svojej rodine a najlepším priateľkám.

„Neodopieraj to, čo ti ponúkajú,“ prihovorila sa mi po anglicky.

Prekvapene som sa na ňu pozrela. Myslela som si, že nevie po anglicky, ale mýlila som sa.

„Ty mi rozumieš?“ spýtala som sa jej stále prekvapená.

Soraya neodpovedala.

Rýchlo som sa spamätala z toho šoku a začala som spriadať nejaký plán. Keď vie po anglicky, mohla by nám pomôcť dostať sa odtiaľto. Len to musí chcieť aj ona. Dúfala som, že nám pomôže. Musím ju presvedčiť, pomyslela som si.

„Musíš nám pomôcť,“ povedala som jej šeptom, aby to tie gorily nepočuli. „Prosím ťa, na kolenách ťa prosím, pomôž nám dostať sa odtiaľto. My sem nepatríme. Náš život je v Anglicku pri našich rodinách. Navyše, určite už vedia o nás a začali pátrať...“

Nestihla som však dokončiť svoj výlev prosieb, ktorými som ju chcela presvedčiť, pretože ma nenechala dopovedať.

„Márne sa ma snažíš presvedčiť,“ povedala. „Už niet cesty nazad, pochop to. Po čom zatúži náš sultán, to musí dostať za každú cenu.“

Po jej slovách moje nádeje splasli v priebehu niekoľkých sekúnd. Naozaj nie je cesty späť? Má Soraya pravdu? spytovala som sa v duchu. Musí predsa byť nejaká nádej. Musím sa odtiaľto

dostať, nech to stojí, čo to stojí. Nemienim tu ostať trčať do konca svojho života. Jedinou mojou úlohou teraz ostáva pretvarovať sa a vydržať.

Nechala som dievča, aby ma nalíčilo.

Keď dokončila svoju prácu, doniesla nám oblečenie. Bol to ich tradičný arabský odev, zahalujúci všetko od hlavy po päty. Paule obliekli tmavohnedé šaty so zlatistými obrazcami. Mne doniesli zlatisté šaty s jemným prešivaním. Od pásu nadol boli vyšité trblietavé kvetiny.

Po chvíli nám Soraya doniesla zrkadlo. Paula sa odmietla pozrieť na seba. No na rozdiel od nej, ja som bola zvedavá, ako vyzerám v tomto novom šate.

Postavila som sa pred zrkadlo a takmer som onemela od úžasu. Soraya sa bavila na mojom výraze. Zrejme nečakala, že sa zatvším práve takto. V zrkadle som videla priemerne vysokú ženu s jemným orientálnym nádychom. Bola som pekne opálená a práve preto zvolila len slabý odtieň mejkapu. Aj očné tieň mi naniesla iba jemne. Zvolila zlatistý až stredne hnedý odtieň, ktorý aj tak zvýrazňoval moje hnedé oči. Na pery mi naniesla zlatistý rúž a na to použila priehľadný lesk.

Vlasy som mala zahalené pod závojom.

Napriek tomu všetkému, že ma uniesli a chcú predať sultánovi, pre ktorého ma práve pripravujú, som musela uznať, že Soraya má naozaj talent v líčení.

„Pani moja, pripravte sa so svojou spoločníčkou, sultán už prichádza,“ oznámila nám sucho. Vtedy som si uvedomila, že mi začala vykať.

Pozrela som na svoju kamarátku a v jej očiach som videla strach. Aj ja som sa bála, no musela som to skrývať. Chcela som byť odvážna aspoň kvôli nej.

Vtom sa dvere chatrče otvorili a dnu vošli akýsi chlapi. Medzi nimi bol aj Yazid, chlap, ktorý nás uniesol spreď letiska. Za nimi vošiel vysoký opálený muž, oblečený v tradičnom arabskom bielom oblečení, aké nosia Arabi. Okolo hlavy mal obtočenú šatku. Mohol mať okolo tridsať rokov.

Paula sa rozplakala ešte viac, keď ho zbadala. Nechcela skončiť ako sultánova otrokyňa. Chcela sa vrátiť domov. Len ja som sa